

ista myſteria edita fuiſſe moleſtius ferat *Carolus Caraffa* in *Germania ſacra reſtaur. part. I. p. m. 139.* Sed & huc referre queas *mandata avocatoria* contra eos, qui cum civitati peculiariter obſtricti eſſent, exterorum ſe miniſteriis juramento interpoſito ad moveri paſſi ſunt, Quos uti merito ſuo reprehendimus, ſi quidem temere nomen Dei invocarunt ad declinanda officia, queis ſuperiori jam devincti erant; ita ubi mandatis civitatis ſuæ paruerint, utique immunes à perjurio habentur; quòd exceptio juris alterius per modum conditionis in juramento illo ſuppoſita ſit putanda, utpote citra quam juramentum æquè ac ſimplex promiſſio non ſubſiſtet. Vid. ſupra §. VIII. ſub finem.

XV. Juramenta præterea non immutant naturam & ſubſtantiam pacti, promiſſive, cui accedunt, ut v. c. promiſſum conditionatum adjecto jureiurando fiat abſolutum. Sicuti nec actus ſpeciem transformant, ut quod e. g. donatio fuit, appoſito juramento contractus onerofus evadat, & vice verſa. Sic & pro natura promiſſi aut pacti, cui firmando juramentum præſtitum eſt, id habet efficaciam ex jure naturali aut civili. Ubi tamen non repugnat, dari negotia, quæ in ſe invalida ſint in foro civili, ſed accedente iuramento confirmentur, ideo quia naturali vitio non laborant, ſed quia duntaxat facilem occaſionem poſſunt præbere, ut lædatur is qui ſuſcepit. Vid. l. i. C. *Si adverſus vendit.* Quo loco circa *authentic. Sacramenta puerorum* C. d. t. breviter monemus, verum quidem eſſe pertinere eandem ad convalidandos actus iure civili invalidos, (neque enim aliàs novi quippiam conſtituiſſet Friedericus Imperator;) aſt non omnes; ſed eos tantùm, qui ratione ſolius ætatis & iure ſingulari à minoribus celebrati eſſent nulli. Ergo ſi contractus negotiumve nec inter maiores valeret, neque iuramento

to